

Vyjádření vedoucího rigorózní práce mgr. Aleše Pospíšila
„Chrám sv. Barbory v Kutné Hoře. Architektonické dílo
mistra Hanuše a Matěje Rejska“

Rigorózní práce je rozšířenou a upravenou verzí
magisterské diplomové práce, vypracované pod vedením
prof. PhDr. Jaromíra Homolky CSc. na téma „*Chrám sv.
Barbory v Kutné Hoře, dílo Matěje Rejska jako
architekta*“.

Poté, co bylo postaveno v interiéru chóru chrámu sv.
Barbory lešení až ke klenbě, otevřela se možnost
prozkoumat zblízka a detailně hranice mezi činností huti,
vedené mistrem Hanušem a huti, kterou řídil Matyáš
Rejsek, tedy mezi dílem obou mistrů.

Jako vedoucí rigorózní práce jsem se tudíž přiklonila k
tomu, aby byla oproti diplomové práci rozšířena právě o
tento aspekt činnosti pozdněgotické svatobarborské huti a
o osvětlení dosud těžko uchopitelné osobnosti mistra
Hanuše. Autor práce má k takovému průzkumu veškeré
předpoklady, dané studiem (m. j. semináře Josefa Macka) a
dlouholetou praxí.

Zde je na místě podotknout, že v literatuře byla tomuto
mistrovi připisována např. složitá nepravidelná síťová
klenba chórového ochozu. Aleš Pospíšil již před časem
tuto domněnku přesvědčivě vyvrátil na základě analýzy
vídeňského rysu, který zachycuje půdorys části jižní
poloviny chrámu (Akademie der bildenden Künste 16 841),
když prokázal, že klenba byla projektována již v
předhusitské etapě (A. Pospíšil, Gotický plán chrámu sv.
Barbory v Kutné Hoře ze sbírky vídeňské Akademie
výtvarných umění (č. 16 841), in: *Průzkumy památek* 12,
2005, s. 91-96.).

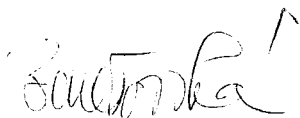
Klenby ochozu tedy autor z díla mistra Hanuše odepsal,
ale naopak mu nyní mohl připsat důležitou fázi stavby z
let 1482-1489. Kromě obnovení fungující huti se Hanušův
přínos týká horních partií vysokého chóru, kde položil
základy k triforiu s průchody v pilířích i základy
vysokého opěrného systému. Musel také vyřešit navázání
chóru na pokračování stavby nad „transeptem“ a bočními
loděmi.

A. Pospíšil sumarizuje jeho podíl v závěru rigorózní
práce a velmi výstižně porovnává Hanušovo dílo s
analogickými partiemi vysokého chóru svatovítské
katedrály.

Je zřejmé, že zatímco mistr Hanuš respektoval do značné míry předhusitské „parléřovské“ projekty, které byly svébytným pokračováním svatovítských řešení, přizpůsobených kongeniálně specifickým nárokům a možnostem Kutné Hory, mistr Matyáš Rejsek již nastoupil s novou vizí vysokých partií chóru včetně změn v řešení triforia, klenby a klenebního systému, kde jednak svým způsobem citoval dědictví pražské parléřovské hutí, jednak k nim přiřadil řadu aktualizovaných prvků.

Aleš Pospíšil vyjádřil tento velmi významný posun v poznání pozdněgotické stavební fáze kutnohorského chrámu stručně a výstižně, na základě analytických popisů konstrukce i s přihlédnutím k pramenům a starší literatuře (kapitoly 3. 4. 6. 7. a s. 83-86 Závěru) a doložil své nálezy instruktivními analytickými nákresy těch částí triforia a okenní stěny, kde jsou zřetelně prokazatelné proměny v architektonickém řešení. Přesvědčivě porovnal v měřítku řez chórem pražské katedrály a chórem chrámu sv. Barbory, čímž doložil další své názory o souvislostech obou projektů. Dosah jeho nálezů a interpretací je velmi závažný a přínosný.

Lze jen doufat, že jeho bádání v tomto směru bude úspěšně pokračovat spolu s pokračující opravou chrámu sv. Barbory v Kutné Hoře.

PhDr. Klára Benešová, CSc.
vedoucí rigorózní práce

V Praze, dne 30.1.2006